

”De kommer og henter mig”

Sandra er 24 år gammel, og har været anbragt siden hun var 7 år.

I dag har Sandra gennemført en erhvervsuddannelse (EUD), og søger nu en elevplads.

Læs hendes historie her.

Før i tiden kunne jeg aldrig sige nej. Jeg kunne ikke sige fra, og sagde stort set ja til alt - også ting, som jeg ikke havde lyst til. Det har været alt fra at sige ja til at få besøg derhjemme, når min kæreste og jeg i virkeligheden bare gerne ville være alene. Andre gange har det været andre ting, som jeg har sagt ja til, selvom jeg ikke havde lyst. Jeg har altid været meget genert, bange for at sige og gøre noget forkert.

Hvis jeg f.eks. havde en krise, eller der var noget, som gik mig på, så sagde jeg det ikke til nogen. Jeg har altid holdt mine problemer for mig selv. Jeg lod tingene være, selvom jeg godt vidste, at de aldrig ville gå over. Jeg tror, at jeg har været bange for at sige det. Bange, da jeg ikke har vidst, hvordan folk ville reagere.

Jeg har boet flere steder, inden jeg startede på efterskole, og jeg har haft to faste men forskellige plejefamilier. Den første familie jeg boede hos var lige efter, at min mor døde, da kommunen bl.a. opdagede, at min far havde nattearbejde, og derfor ikke kunne passe min bror og jeg. Derfor boede vi hos en plejefamilie i hverdagene, og så var vi hos min far i weekenderne.

Den anden familie vi boede hos, var i Præstø. Jeg kan huske, at jeg dengang var til fødselsdag, da min far pludselig ringede og fortalte, at kommunen ville komme og hente mig. Jeg kan huske, at jeg tænkte: ”De kommer og henter mig nu, mens jeg er til fødselsdag. Det her kommer til at ødelægge min men også min venindes dag – hende som holdte fødselsdagen”.

Det var hårdt, at min far ringede og fortalte, at de ville komme. Det var ikke noget, vi havde snakket om derhjemme, og jeg fik ikke engang lov til at sige farvel til min far eller hente nogle af mine ting. Det eneste jeg fik med, var vores kat og min kanin. Heldigvis kom min lillebror og jeg samme sted hen. De kunne ikke adskille os, da min lillebror kun var 10 eller 11 år gammel. Jeg var selv 14 eller 15 år på det tidspunkt. Jeg er sikker på, at plejefamilien vidste, at vi ville komme, da de havde gjort alt klart til os. Det virkede som om, at de havde vidst det i månedsvis.

Vi tog kontakt til kommunen flere gange, da vi boede hos familien, da vi ikke kunne lide at være hos dem og gerne ville væk. Vi nåede dog at bo hos familien i 2 år, hvilket var hårdt. Vi fik lommepenge og tøjpenge en gang om måneden fra kommunen, men vi fik aldrig lov til at bruge nogle af pengene. Til gengæld kunne vi se, at plejefamiliens egne børn fik lov til at bruge de penge, som de ville. Samtidig har vi altid været vant til at spise kød, men familien var vegetarer. Det var svært, og det var noget af en omvæltning, da de var meget imod, at vi spiste kød, som vi jo ellers var vant til, da vi boede hos vores far.

Efter 2 år i Præstø kom jeg på efterskole, og min lillebror kom til den plejefamilie, hvor han også bor i dag. Der er sket meget siden, og det var noget af det bedste, der kunne ske for mig. Jeg gik på efterskole – en husholdningsskole i 3 år, hvor jeg virkelig udviklede mig og mødte min kæreste. Min kæreste og jeg nåede at gå på skolen et år inden, at vi faktisk blev kærester. Vi fandt nemlig sammen i sommeren 2012. Jeg kom jo egentlig på efterskole for at lære noget nyt, men på et år havde jeg så også lige en kæreste oveni. Ret sjovt at tænke på.

Jeg kan huske, at min kæreste og jeg var på sommerskole med efterskolen. Min far og lillebror stod klar i lufthavnen for at hente mig, da vi kom hjem. Da vi gik mod bilen, stoppede jeg og sagde: ”Nå nej, vent lige”... Og så løb jeg pænt tilbage for at give min kæreste et kys - for igen at løbe tilbage til min far og bror. Min far spurgte ”Hvad var det?” og jeg svarede smilende ”Ikke noget”. Jeg havde slet ikke tænkt på, at min far og bror ikke vidste, at jeg havde mødt en dreng, men så var det afsløret, og det var dejligt.

I efterårsferien, det sidste år på efterskolen, blev jeg ringet op af min fars udlejer, som kort fortalte, at vores ting ville blive smidt ud, hvis ikke vi hentede dem inden for en uge. Vi måtte ikke tage vores far med, hvis vi skulle forbi lejligheden. Det var meget mærkeligt, og så slog det mig: ”Jeg står og skal hjem til min far i næste uge, og lige nu ringer du faktisk og siger, at min far intet sted har at bo. Jeg aner ikke, hvad jeg skal gøre, men jeg vil gerne have fat i mine ting. Hvad fanden gør jeg?”. Da jeg havde snakket med udlejeren, var jeg helt færdig. Fuldstændig grædefærdig. Det var hårdt.

Da jeg stoppede på efterskolen, flyttede jeg derfor hjem til min kæreste. Han havde egentlig ikke fået en lejlighed på det tidspunkt, så vi nåede lige at bo hos hans mor i en til to måneder. Efterfølgende flyttede vi sammen ind i vores lejlighed i Ballerup Kommune, hvor vi stadig bor i dag.

Da jeg ikke lavede noget til hverdag, var jeg i kontakt med Jobcentret i Ballerup Kommune, som introducerede mig for Projekt UNIK. De syntes, at jeg skulle overveje projektet, og efterfølgende blev jeg ringet op af Heidie (formanden). Heidie syntes, at jeg skulle komme ud til en samtale, hvilket jeg gjorde. Til samtalen fortalte hun om hele projektet, og jeg var sikker på, at jeg gerne ville være med. Samtidig fortalte jeg, at jeg havde en kæreste, som også havde været anbragt. Han var mere end velkommen og sammen blev vi en del af Projekt UNIK.

Den sårbare side

Jeg husker tydeligt den dag, jeg skulle fortælle min kæreste om den oplevelse, som jeg har været udsat for. Jeg var simpelthen så nervøs, og jeg anede ikke hvordan, jeg skulle sige det, eller hvordan min kæreste ville reagere. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, men jeg fik det fortalt.

Han tog det hele okay, men blev også meget forskrækket. Efterfølgende var det faktisk ham, der rådede mig til at fortælle det til personalet i Projekt UNIK. Jeg kunne bare ikke. Derfor hjalp han mig med at fortælle om den oplevelse, jeg har været udsat for, og på den måde kunne jeg så få den hjælp, som jeg behøvede. Jeg fik nogle samtaler med en af deres psykologer, og siden har jeg ikke tænkt på hændelsen efter, at jeg har fået snakket om det.

Førhen kunne jeg godt sidde om aftenen og få billeder i mit hoved af det, som der var sket – men det gør jeg heldigvis ikke længere. Billederne er væk, og det er dejligt, så jeg ikke skal tænke mere over det.

En anden episode som jeg også husker tydeligt, var den dag, hvor jeg havde dumpet en af mine eksaminer i grundforløbet. Jeg var så ked af det, at jeg ikke kunne snakke om det. Heldigvis hjalp Gitte (personale) mig med at forklare de andre unge hvorfor, at jeg havde det, som jeg havde det.

Lige der havde jeg brug for luft. Jeg var bange for, at jeg ville græde endnu mere, hvis de andre sagde noget. Når først jeg er ked af det, så skal der ikke meget til, før jeg begynder at græde, når man snakker om det gentagende gange. Selvom der ikke er noget galt i at græde, så var det bare ikke det, jeg havde lyst til lige der.

Projekt UNIK har efterfølgende hjulpet mig rigtig meget, da jeg skulle op til reeksamen. Jeg fik hjælp til mine opgaver, som jeg havde svært ved. Enten sad jeg og lavede det til Café UNIK og ellers fandt vi en anden dag, hvor jeg kunne få hjælp. På den måde føler jeg faktisk, at de har hjulpet mig til at kunne bestå min dansk reeksamen. Jeg forstår ofte ikke en opgave, når jeg sidder derhjemme alene, men når jeg er sammen med andre og de kan forklare tingene, så forstår jeg det godt. Det har givet mig håb omkring min fremtid.

I dag har jeg drømme, og jeg har nogle realistiske mål. Jeg vil rigtig gerne uddannes og have et arbejde inden for butiksbranchen - gerne noget med tøj eller sko.

Jeg kan nyde at være mig

Der er klart sket en tydelig udvikling med mig inden jeg startede i projektet til nu.

I dag har jeg nemmere ved at sige nej til folk. Jeg har lært at sige fra, og jeg er blevet bedre til at sige nej til min kæreste, når han f.eks. spørger om forskellige ting. Jeg tror godt, at man kan sige, at jeg har lært at sætte grænser. Før jeg startede i projektet, havde jeg rigtig svært ved det, men nu kan jeg rent faktisk mærke, når min grænse er ved at være nået, og så får jeg nok.

Samtidig har mit forhold til min kæreste også udviklet sig - på den gode måde. Nu snakker jeg med min kæreste om det, der går mig på, og jeg er blevet mere åben.

Førhen sad jeg oftest for mig selv, så jeg ikke sagde noget forkert eller gjorde noget forkert. I dag kan jeg sagtens snakke med de andre unge, og jeg kan sagtens snakke med på det, de andre taler om. Jeg tænker mere over, hvad jeg siger, og så lytter jeg rigtig meget til de andre. På den front kan jeg godt mærke, at der sket en del forandringer. Jeg er stadigvæk genert, men slet ikke ligeså genert, som jeg var før, at jeg startede i Projekt UNIK. Det har altid været normalt for mig at sidde i et hjørne for mig selv, hvis ikke jeg kendte nogle, og så har jeg altid tænkt: ”Jeg sidder bare her – uden at kunne gøre noget forkert”. Sådan kan jeg stadig godt have det indimellem, men det er ikke ligeså slemt længere. Jeg har det meget bedre med at gå hen til folk, give dem hånden og præsentere mig. Det er en god måde at lære nye mennesker at kende.

Jeg kan også mærke, at de mennesker, som er i projektet, også er begyndt at blive mine venner, da jeg snakker så meget med dem, som jeg gør. Jeg er jo sammen med dem en gang om ugen, og så føler man altså hurtigt, at de bliver ens venner. Vi er faktisk nogle i projektet, som har snakket om at ses privat, så jeg håber, at vi kan lave noget sammen en dag. Måske de kunne komme hjem til min kæreste og jeg eller omvendt. Måske en tur i svømmehallen.

Det er rart at være i et projekt med andre, som har de samme ting at kæmpe med, da man kan snakke om tingene, hvis man har lyst til det. Har man ikke lyst, så kan man snakke om noget andet. Det behøver ikke kun være de ting, som er svære at snakke om. Bare det man kan snakke med nogle om det, hvis man har lyst er virkelig rart. Projekt UNIK er et dejligt sted at være. Jeg elsker, at jeg har noget fast, som jeg skal til en gang om ugen. Jeg er ikke god til at sidde derhjemme og glo foran fjernsynet. Det er faktisk det sidste, som jeg vil. Jeg glæder mig altid til at komme ud og være sammen med de andre unge til caféen. Samtidig er jeg også blevet bedre til at lave mad. Jeg kunne godt lave mad inden, at jeg startede i projektet, da jeg gik på en husholdningsskole, men jeg har lært rigtig meget efterfølgende.

Jeg har lært, at man på en anden måde kan blande/mikse mad. Man behøver ikke altid at følge en opskrift, man kan egentlig bare tage det, man lige synes fra hovedet eller fra det der er i køleskabet. Jeg kan mikse det på min egen måde. Jeg er også blevet god til at hive fat i Gitte, når vi står i køkkenet til Caféen og laver mad, hvis der er noget, som går mig på. Vi er ikke altid så mange i køkkenet, så det er dejligt, at der er ro til at snakke. Det fungerer godt for mig at gøre det på den måde.

I dag håndterer jeg kriser anderledes. Jeg snakker om dem med enten Heidie, Gitte eller Tina (personale). Jeg tør faktisk tage fat i dem og snakke højt om det, der fylder. De hjælper mig med det de kan, og kommer med gode råd. De har fjernet en byrde fra mine skuldre. Jeg føler nu, at jeg kan slappe mere af og rent faktisk nyde at være mig. Det er en lettelse ikke at gå og tænke ”Jeg vil egentlig gerne snakke med nogle om det, der fylder, men jeg kan ikke”. Det giver mig ro, at jeg nu ved, at jeg har nogle at snakke med.

Her er Sandra i dag

- Har bestået Detail uddannelsen med fine resultater
- Søger i dag en elevplads i tøj/sko butik
- Er blevet mere åben og omsorgsfuld, og er god til at komme med råd og lytte til andre
- Har lært at kende sine egne grænser, sætte dem og er begyndt at sige fra
- Er god til at komme med idéer til madopskrifter og andre sociale arrangementer
- Har selvstændige opgaver i køkkenet
- I dag er Sandras bror også en del af Projekt UNIK

Yderligere behov for støtte gennem Projekt UNIK

Sandra ved opstart i Projekt UNIK

- Startede i projektet med en 9. klasse fra ordblindeskolen i Ballerup som højeste gennemførte uddannelse
- Praktik i Føtex
- Praktik i Søstrene Grene
- Støtte til køkkenhygiejne
- Støtte til sundere madlavning
- Støtte til fællesskab og nye relationer

Sandra 2 år i Projekt UNIK

- Støtte og hjælp til at få eksamenspapirene fra 9. klasse
- Støtte og hjælp omkring prøver i forbindelse med optagelse på Next uddannelsen
- Støtte og hjælp til prøver og eksaminer på Next uddannelsen
- Støtte til at lære at sige fra
- Støtte til kæresteforhold
- Støtte til indhentning og forståelse af hendes sagsakter
- Støtte til opbygning af selvværd og selvtillid
- Forsætter med at udvikle sig i køkkenet
- Hjælp til sagsakter /Mikado ved Bente Nielsen
- Støtte til nye relationer og et større netværk

Sandra 3 år i Projekt UNIK

- Støtte til at holde motivationen omkring søgen af elevplads
- Støtte til kæresteforhold
- Støtte/talerør omkring kontakt til kommunen
- Hjælp til sagsakter /Mikado ved Bente Nielsen
- Støtte til nye relationer og et større netværk